

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 3547/2020
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Иваном Калабом, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ради поништаја решења туженог Општинског већа Општине Сурдулица, број 434-3/23/2017-01 од 24.01.2020. године, кога заступа Општинско правобранилаштво општине Сурдулица, Српских владара 9, у предмету локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама, у нејавној седници већа, одржаној 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Општинског већа Општине Сурдулица, број 434-3/23/2017-01 од 24.01.2020. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужено Општинско веће Општине Сурдулица, да тужиоцу АА, ..., надокнади трошкове управног спора, у укупном износу од 2.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Општине Сурдулица, Одељења за финансије и привреду, Службе за пореске послове, број 434-3/23/17-04 од 23.05.2017. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, и то: за заузеће јавне површине (подземни каблови) Сурдулица, за заузеће јавне површине (телефонски

стуб) Судрулица и за заузеће јавне површине (типски ормарићи+ИП АН уређаји) Судрулица, према табеларном приказу у диспозитиву наведеног решења, за период 01.01.-31.12.2017. године, у укупном износу од 62.942.425,00 динара.

У тужби поднетој Управном суду 18.02.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због непарвилне примене закона, другог прописа или општег акта и због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, као и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Истиче да је у ожалбеном решењу од 23.05.2017. године, позивајући се на Одлуку о локалним комуналним таксама, првостепени орган утврдио локалну комуналну таксу за коришћење простора на јавним површинама у пословне сврхе, иако је претходно локална самоуправа морала да донесе план генералне и детаљне регулације, којима би се одредило које територије општине и сеоског подручја представља јавну површину, с обзиром да се накнада може утврђивати само за земљиште које је у својини општине, при чему тужилац не користи јавне површине испред пословних просторија, нити исте заузима својом инфраструктуром. Указује на одредбе Закон о планирању и изградњи, ближе наведене у тужби и истиче да јединица локалне самоуправе није одредила шта се сматра јавном површином, нити је у донетим решењима наведено које су то јавне површине на којима је постављена инфраструктура тужиоца, конкретне локације где се исти налазе и на који начин заузимају јавну површину. Указује на одредбе Закона о финансирању локалне самоуправе и на мишљење Министарства финансија Републике Србије, број 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године, према коме се под јавном површином не може сматрати простор испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом. Наводи да је Уставни суд у Одлуци, број IУо-100/2018 од 01.11.2018. године, заузео став да се постављање телекомуникационих објеката не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење туженог органа и ожалбено решење првостепеног органа, при чему тражи трошкове судског поступка у висини таксе за тужбу и одлуку по одлуци Суда.

Тужени орган је преко заступника доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Истиче да је тужба неуредна, јер Општинско веће општине Сурдулица не може самостално бити странка у поступку, већ то може бити Општина Сурдулица, чији орган је општинско веће, због чега тужбу треба одбацити. Наводи и да тужбу треба одбацити у складу са одредбом члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, из разлога што се у складу са чланом 14. став 1. Закона о управним споровима, управни спор може покренути против управног акта донетог у другом степену, а решење Општинске управе општине Сурдулица, Одељења за финансије и привреду, Службе за пореске послове, број 434-3/23/17-04 од 23.05.2017. године, јесте првостепена одлука против које је изјављена жалба, након чега је донето оспорено решење туженог органа. Указује да је обавеза плаћања локалне комуналне таксе на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, утврђена одредбама члана 11. до 18. Закон о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06,... и 125/14), као и

одредбама Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица за 2017. годину (“Службени гласник града Врања”, број 42/16), који прописи су правилно примењени у спроведеном поступку. Додаје да су беспредметни наводи тужбе у погледу одлуке Уставног суда, број IУо-100/2018 од 01.11.2018. године, јер је наведеном одлуком утврђено да није у сагласности са законом део Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица за 2018. годину (“Службени гласник града Врања”, број 35/17). Предлаже да Суд одбаци или одбије тужбу, а према трошковнику у одговору на тужбу, потражује трошкове за састав одговора на тужбу по АТ, у износу од 16.500,00 динара.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Према одредби члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06...125/14 - др. пропис), јединице локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог закона, прописано је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга. Одредбом члана 15. тачка 9) истог закона, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је обавеза плаћања локалне комуналне таксе на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, прописана одредбама члана 11. до 18. Закон о финансирању

локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06,... и 125/14), као и одредбама Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица за 2017. годину (“Службени гласник града Враћа”, број 42/16 и 8/17-исп.), који прописи представљају позитивне материјалне прописе, које је првостепени орган правилно применио. Тужени орган наводи да је првостепени орган на правилан и законит начин утврдио чињенично стање, односно да је дужина подземних каблова, којима је заузета јавна површина, утврђена на основу пријаве за локалну комуналну таксу, број 7128-135936/2-2016 од 11.04.2016. године, достављеној од стране АА, ..., ..., тако да по поменутом акту дужина положених подземних каблова (дужина трасе) износи 41.610м, као и да је на основу обавештења Одељења за урбанизам, стамбено-комуналне, грађевинске и имовинско-правне послове општине Сурдулица, број 351-113/16-03 од 02.08.2016. године, утврђено да је решењем о одобрењу радова за постављање оптичког кабла на релацији ТКЦ Сувојница-Дугојница-Биновце, у дужини од 4.290м, тако да укупно заузеће јавне површине на територији општине Сурдулица подземним кабловима износи 45.900м. Такође, број телефонских стубова од 541 комада, којима је заузета јавна површина, утврђен је на основу пријаве за локалну комуналну таксу, број 7128-135936/2-2016 од 11.04.2016. године, као и број типских ормарића од 13 комада. Ценећи наводе жалбе, тужени орган је нашао да су они неосновани из разлога ближе датих у образложењу оспореног решења. Због наведених разлога, тужени орган наводи да је одлучио као у диспозитиву решења.

Код оваквог стања ствари, Суд налази да је оспореним решењем повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Како је одредбом члана 15. тачка 9) Закона о финансирању локалне самоуправе, прописано да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, то Суд налази да образложење оспореног решења туженог органа, као ни образложење ожалбеног решења првостепеног органа од 23.05.2017. године, не садржи разлоге због којих је тужиоцу, између осталог, одређена локална комунална такса за коришћење простора испод површине земље према дужини положених подземних каблова, односно за линијске инфраструктурне објекте изграђене испод површине земље, јер чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена због постојања Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица, сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе, да се тужиоцу, између осталог, утврди локална комунална такса за коришћење простора испод површине земље, с обзиром да се не ради о привременом коришћењу простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе и то се не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. Због наведених разлога, Суд налази да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења

наводи туженог органа из одговора на тужбу којима се истиче да је тужба неуредна и да је треба одбацити, јер Општинско веће општине Сурдулица не може самостално бити странка у поступку и да то може бити Општина Сурдулица, чији орган је општинско веће. Ово због тога што је одредбом члана 12. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да тужени у управном спору јесте орган чији се управни акт оспорава, а како је тужбом у овом управном спору оспорено решење туженог Општинског већа Општине Сурдулица, број 434-3/23/2017-01 од 24.01.2020. године, то Суд налази да наводи туженог органа у овом правцу, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Такође, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења наводи туженог органа из одговора на тужбу којима се истиче да тужбу треба одбацити из разлога што се у складу са чланом 14. став 1. Закона о управним споровима, управни спор може покренути против управног акта донетог у другом степену и да је решење Општинске управе општине Сурдулица, Одељења за финансије и привреду, Службе за пореске послове, број 434-3/23/17-04 од 23.05.2017. године, првостепена одлука против које је изјављена жалба, након чега је донето оспорено решење туженог органа. Ово због тога што, према оцени Суда, имајући у виду да је тужбом предложено да Суд најпре поништи оспорено решење туженог органа, а затим поништи и ожалбено решење првостепеног органа од 23.05.2017. године, односно да Суд пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, то Суд налази да наводи туженог из одговора на тужбу у овом правцу, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Разматрајући предлог тужбе да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Због наведених разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у тачки I диспозитива пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновану одлуку, придржавајући се примедаба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и чланова 155. став 1., 154. и 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Полазећи од успеха тужиоца у овом управном спору, а имајући у виду да је тужилац определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, као и да је тужиоцу ожалбеним решењем првостепеног органа од 23.05.2017. године утврђена локална комунална такса у новачном износу означеном у диспозитиву наведеног решења, Суд је одредио трошкове управног спора према проценивој вредности предмета спора применом Тарифног броја 28. и 29. Закона о

судским таксама ("Службени гласник РС", број 28/94,... и 95/18), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 1.900,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 2.290,00 динара, одлучујући као у тачки II диспозитива пресуде.

Како тужени орган није успео у овом управном спору, то је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова управног спора, применом одредби члана. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у тачки III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 08.09.2022. године, II-3 У. 3547/2020

Записничар

Ивана Калаба, с.р.

Председник већа-судија

Ненад Стојановић, с.р.

**За тачност исправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

МК